

ZALIG KERSTMIS

GEZEGEND 2020

Eénmalige uitgave, met de hoop dat we elkaar in 2020 in de St. Augustinuskerk weer Zelig Kerstmis kunnen toe wensen

IN DEZE UITGAVE;

Pagina 1

Augustinuskerk rond 1840

Tekenaar: T. Soeterik

Pagina 2

Voorwoord pastoor H. Boogers

Pagina 3

HET EERSTE KERSTORATORIUM

Bijdrage: pater Joop Smit o.s.a.

Pagina 7

HET MENSENGESLACHT IS GROTE
VREUGDE GEBRACHT

Bijdrage: pater Martijn Schrama
o.s.a.

Pagina 11

GEEN SPOOR VAN DUISTERNIS

Bijdrage: Erik Borgman

Pagina 12

DE AUGUSTINUSKERK ALS
MONUMENT

Bijdrage: Ton H.M. van Schaik

Pagina 13

DE RESTAURATIE VAN HET INTERIEUR
VAN DE AUGUSTINUS

Bijdrage: Cor van Breukelen

Pagina 15

EEN GOED PLAN, MAAR DAN...?

Bijdrage: Henk Kanthers en Monique
Kanawi - van der Zande

Pagina 17

AL RUIM DRIE JAAR GASTVRIJ IN DE
KAPEL VAN DE ZUSTERS AUGUSTI-
NESSEN

Bijdrage: Richard Borsboom

Pagina 18

CASPAR

Bijdrage: Richard Borsboom

Pagina 19

UITNODIGING

NIEUWJAARSBIIJENKOMST

Dank aan het Utrechts Archief voor
het ter beschikking stellen van de
foto's

Kersteditie 2019 - Pagina 2

Voorwoord

Als pastoor van onze Sint Augustinusgemeenschap mag ik u met deze kerstspecial 2019 van harte uitnodigen om de inhoud te gaan lezen.

Boeiende verhalen over onder meer de waterstaatskerk die de Augustinuskerk is als bouwwerk; de inmiddels opgeknapt werfkelder daaronder, aan de Oudegracht, die nu gebruikt wordt door de broeders van Sint Jan voor jongerenactiviteiten. Ook andere verhalen in deze kerstperiode. Ze willen ons uitnodigen de toekomst in te gaan met onze Redder Jezus Christus. En daarbij tonen alle auteurs in deze kerstspecial hun eigen spiritualiteit en geven daarvan getuigenis. In de donkere dagen van Oud- naar Nieuwjaar, wil deze special onze eigen inzet als gelovigen licht en bezieling brengen.

De verwachting leeft dat in 2020 nu toch echt begonnen gaat worden met de restauratie van de binnenkant van onze Augustinuskerk. Het nodige voorwerk, rekenwerk, toestemmingen etc. horen bij een traject dat zijn tijd nodig heeft. In die zin is 2019, zoals u allen weet, een belangrijk jaar. 2019 is het jaar waarin de keuze tot restauratie werd gemaakt. Zoals deze kerstspecial haar eigen dynamiek en voorbereiding nodig had om tot dit mooie resultaat te komen, zo had ook de voorbereiding op het restauratieproject tijd nodig.

In deze verwachting spreek ik, mét het parochiebestuur Samenwerkende parochies Katholiek Utrecht, de wens uit, dat in de Salvatorparochie, de te restaurerend Augustinuskerk tot een schoonheid zal komen die opnieuw uitnodigend zal zijn voor vele gelovigen, pelgrims en passanten. De kerk vormt het milieu om hun innerlijk leven te laten voeden door de bezieling van o.a. de ruimte, de liturgie, de muziek en de diaconale solidariteit met haar omgeving.

En u allen, en jullie en ik als kerngroep van onze Sint Augustinuskerk, blijven de schouders er onder zetten; mét de nu nog kleine bezetting van het Augustinusberaad dat daarin de waakvlam wil zijn om het enthousiasme te voeden. Om straks na de restauratie een grotere groep te gaan worden die het reilen en zeilen van de Augustinuskerk verder vorm en inhoud gaat geven. Deze kerstspecial wil alle leden van onze Augustinusgemeenschap en andere belangstellenden voeden en bemoedigen op de weg daarheen.

Met dank aan degenen die dit initiatief hebben genomen: de voorzetting van de eerste kerstspecial van 2017. Met dank aan alle auteurs die bereid waren hun kennis en kunde op te tekenen om ons allen opnieuw de ons geschonken christelijke waarden te laten ontdekken.

pastoor Hans Boogers

HET EERSTE KERSTORATORIUM

Tekst: **pater Joop Smit o.s.a.**

Het kerstoratorium van Bach

Jauchzet, frohlocket! Het Weihnachtsoratorium van Johann Sebastian Bach zal ook dit jaar rond Kerstmis weer vele malen klinken. In dit muzikale drama reciteert 'de evangelist', een tenor, het geboorteverhaal van Jezus zoals dat door de evangelist Lucas is opgetekend. Dit bijbelse verhaal wordt voortdurend afgewisseld door aria's, die door diverse solisten worden gezongen, en ook door bekende, toepasselijke kerkliederen die door het koor worden vertolkt. Deze aria's en koralen hebben een sterke emotionele lading. Ze zijn bedoeld om de luisteraars te ontroeren en te stichten en hen zo bij het eerder nuchtere bijbelverhaal te betrekken. Op deze manier worden de toehoorders door middel van tekst en melodie in de juiste kerststemming gebracht.

Het kerstoratorium van Lucas

Lucas begint zijn evangelie, waarin hij de levensloop van Jezus weergeeft, met een reeks verhalen rond de geboorte van Johannes de Doper en Jezus. Deze nemen de eerste twee hoofdstukken van zijn boek in beslag. Deze verhalen zijn zorgvuldig op elkaar afgestemd en vormen samen een fraaie, literaire compositie. Om te beginnen zijn de aankondiging van de geboorte van Johannes de Doper en de daarop volgende aankondiging van de geboorte van Jezus met elkaar vergelijkbaar. Eerst kondigt de engel Gabriël aan Zacharias de geboorte van een zoon aan, hoewel zijn vrouw Elisabet onvruchtbaar is.

Vervolgens kondigt dezelfde engel Gabriël ook aan Maria de geboorte van een zoon aan, hoewel zij geen gemeenschap met een man heeft gehad. Dan neemt Lucas de draad van Johannes weer op en vertelt over diens geboorte, besnijdenis, naamgeving en het wereldkundig maken daarvan door zijn vader Zacharias.

Met: 'Het kind groeide op en werd gesterkt door de Geest. Johannes leefde in de woestijn tot de dag waarop hij zich kenbaar maakte aan het volk van Israël', verdwijnt Johannes van het toneel om weer plaats te maken voor Jezus. Vervolgens vertelt Lucas over de geboorte van Jezus, zijn besnijdenis en naamgeving en het wereldkundig maken daarvan in de tempel in Jeruzalem. Met: 'Het kind groeide op, werd sterk en was begiftigd met wijsheid; Gods genade rustte op hem', rondt Lucas zijn verhaal over de geboorte van Jezus af.

Dit vakkundig gecomponeerde verhaal wordt op gezette tijden onderbroken door vier beroemde aria's; de handeling valt dan stil en solisten en koor krijgen ruimte voor een lied. Deze vier liederen hebben allemaal een vaste plek gekregen in het gebed van de Kerk. Zodoende zijn ze vooral onder hun Latijnse namen, in feite de beginwoorden van elk lied, bekend. Het lied van Maria, het magnificat, klinkt in de vespers; het lied van Zacharias, het benedictus, in de lauden; het gloria in excelsis deo van de engelen heeft een vaste plek tijdens de viering van de eucharistie en het nunc dimittis van Simeon sluit de dag af in de complete. In deze liederen wordt onthuld wat de gebeurtenissen die over Johannes de Doper en Jezus worden verteld, te betekenen hebben.

De combinatie van vertelling met begeleidende liederen die Lucas in de eerste twee hoofdstukken van zijn evangelie biedt, is heel bijzonder. Deze vorm komt overeen met die van een oratorium. Aan Lucas komt dan ook de eer toe dat hij het eerste kerstoratorium heeft gecomponeerd.

Een joodse bakermat

Lucas situeert de geboorte van Johannes en Jezus met veel nadruk in een joods milieu. Het verhaal speelt zich af op typisch joodse plaatsen. De tempel in Jeruzalem is het centrum van het jodendom; daar kondigt de engel Gabriël de geboorte van Johannes aan; daar ook wijden Maria en Jozef Jezus aan God toe. Betlehem is de stad van David en in die stad wordt Jezus geboren.

Opmerkelijk is ook dat Lucas de zes hoofdrolspelers zonder uitzondering als wetsgetrouwe, joodse vromen typeert. Dit geldt voor Zacharias en Elisabet, beiden van priesterlijke afkomst, die zich strikt aan alle wetten en geboden van de Heer houden en hun zoontje Johannes op de achtste dag laten besnijden. Dit geldt eveneens voor Maria en Jozef die Jezus op de achtste dag laten besnijden en hem vervolgens in de tempel in Jeruzalem geheel overeenkomstig de wet van de Heer aan God toewijden. En dan zijn er nog de vrome Simeon en Anna die veel in de tempel te vinden zijn om er te bidden. Ook de vier liederen die deze vromen zingen dragen onmiskenbaar een joods stempel. Zij zijn duidelijk met de psalmen vertrouwd. Zij prijzen de God van Israël omdat hij zich het lot van zijn volk aantrekt en trouw blijft aan de belofte die hij aan Abraham, hun vader, heeft gedaan.

Lucas vertelt geen totaal nieuw verhaal. Het gaat om een nieuwe aflevering van het verhaal over het verbond tussen God en zijn volk Israël dat al lang loopt. De vernieuwingsbeweging die de God van Israël door middel van deze twee kinderen op gang brengt, speelt zich af binnen het jodendom. Daar heeft Jezus zijn wortels en daar ligt ook zijn toekomstig werkterrein. Het kerstkind heeft een joodse bakermat.

Bijzondere kinderen

Johannes de Doper en Jezus worden op een bijzondere manier geboren. Elisabet, de moeder van Johannes is onvruchtbaar en Maria, de moeder van Jezus, heeft geen omgang met een man gehad. Dit motief kent Lucas uit eerdere verhalen uit zijn Bijbel, ons Oude Testament. Isaak, Simson, Samuël zijn ook uit onvruchtbare moeders geboren. God heeft zich meer speciaal met de geboorte van deze kinderen bemoeid omdat hij bijzondere plannen met ze heeft. Zo'n bijzondere geboorte wijst op een speciale missie die het kind later in Gods Naam uit te voeren heeft. Dit geldt ook voor Johannes en Jezus. Het gaat bij hen zoals eerder bij Isaak, Simson en Samuël. Hun geboorte gaat terug op een bijzonder initiatief van God. Al bij hun geboorte zijn ze door God bestemd om later in zijn Naam op te treden en een speciale missie uit te voeren.

Bijzondere missie

Wat God met de twee pasgeboren kinderen voorheeft en welke missie hij voor hen in petto heeft, wordt in de vier liederen onthuld.

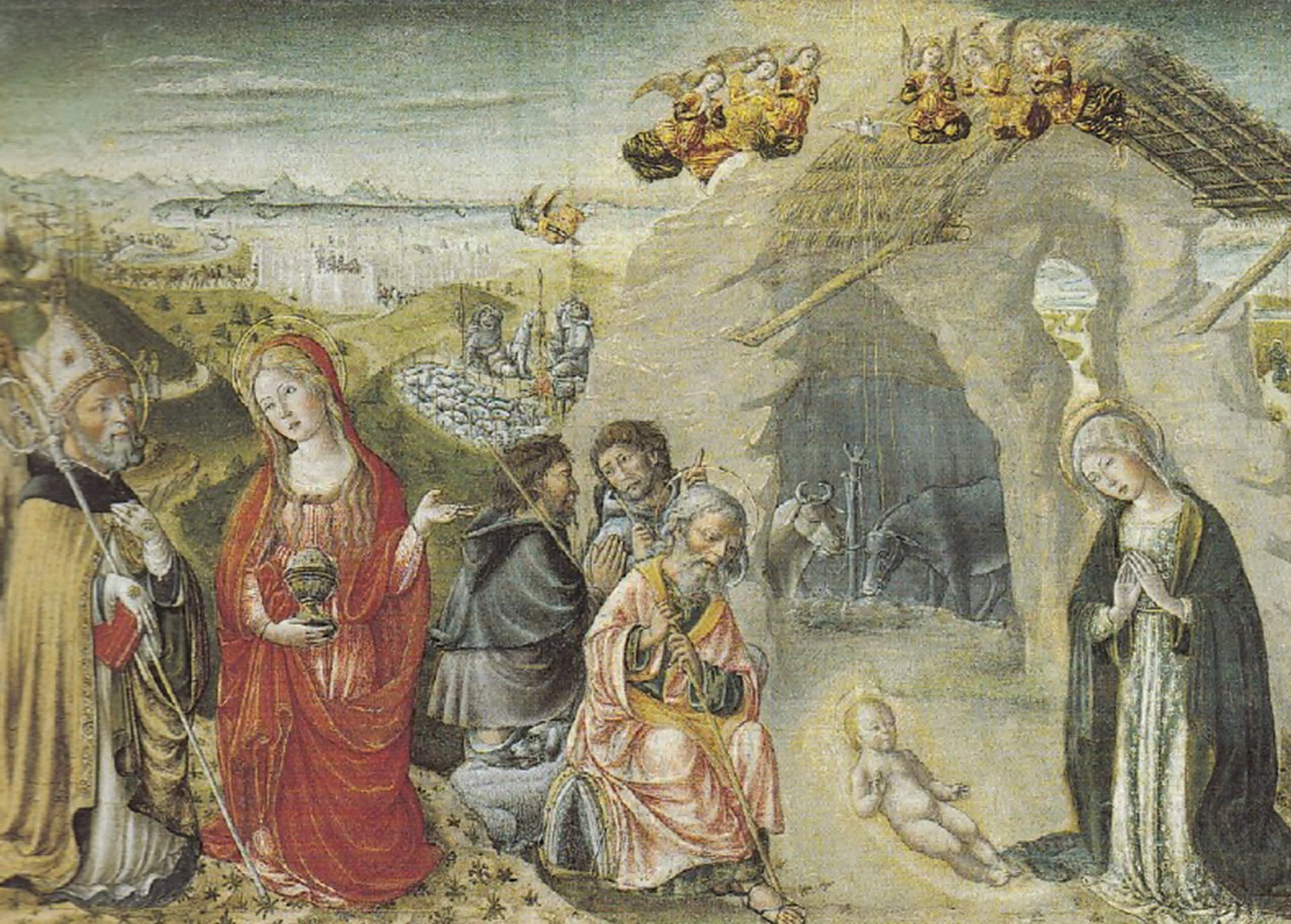
God laat Johannes en Jezus geboren worden om het programma uit te voeren dat in de vier liederen wordt uitgewerkt. Maria stelt in haar magnificat niets minder dan een omwenteling in het vooruitzicht: 'Hij toont de macht en de kracht van zijn arm en drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot hij van hun troon en wie gering is geeft hij aanzien. Wie honger heeft overlaadt hij met gaven, maar rijken stuurt hij weg met lege handen.' Zacharias kondigt in het benedictus de bevrijding van onderdrukking, haat en angst aan. Johannes zal als profeet de weg gereed maken die leidt naar vergeving en vrede. De engelen zingen Gods lof omdat de propaganda van de door keizer Augustus met geweld afgedwongen, romeinse 'vrede' plaats zal maken voor de echte messiaanse vrede voor alle mensen die God liefheeft. Simeon voorziet in zijn nunc dimittis dat de aangekondigde redding niet alleen voor Israël bestemd is, maar ook voor de heidenen: 'een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk.' Redding, bevrijding, vergeving, vrede: er klinkt veelbelovende toekomstmuziek; aan de twee kinderen de taak om daar in Gods Naam werk van te maken.

Teken van tegenspraak

Lucas kijkt in zijn kerstatorium terug en vooruit. De lange, moeizame geschiedenis van het verbond tussen God en zijn volk Israël krijgt door de geboorte van Johannes, de wegbereider, en Jezus, de messias, een nieuwe impuls. Deze impuls opent veelbelovende vooruitzichten van licht en vrede voor joden en heidenen. Of de luisteraars zich daarvoor openstellen is de grote vraag. Simeon kondigt aan Maria aan dat Jezus omstreden zal zijn, een teken van tegenspraak: 'Weet wel dat velen in Israël door hem ten val zullen komen of juist zullen opstaan. Hij zal een teken zijn dat betwist wordt, en zelf zult u als door een zwaard worden doorstoken. Zo zal de gezindheid van velen aan het licht komen.' Bij zijn eerste optreden presenteert Jezus zich als een profeet, met het volgende, aan de profeet Jesaja ontleende programma: 'De Geest van de Heer rust op mij, want hij heeft mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft hij mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven, om een genadejaar van de Heer uit te roepen.'

Zo heeft het kerstatorium van Lucas een open einde. Het roept voor de luisteraars twee vragen op: Hoe zal het verder gaan met dit kind? En ook: Vinden we dit eigenlijk wel goed nieuws?

HET MENSENGESLACHT IS GROTE VREUGDE GEBRACHT

Tekst: **pater Martijn Schrama o.s.a.**

Inleiding

In de tijd waarin Augustinus in Hippo ieder jaar zijn kerstpreek hield, bestond daar het feest zelf nog niet zo heel lang. Vanuit Rome had het zich naar Noord-Italië en Noord-Afrika verspreid. In de vierde eeuw werd het gaandeweg populair.

Wanneer we Augustinus tijdens Kerstmis horen preken, moeten we niet verwachten dat hij thema's aanroert die ons vertrouwd zijn vanwege de kerstbeleving van onze eigen tijd. In de omgeving van het Noordafrikaanse Hippo lag geen sneeuw op de velden noch waren de daken van de havenstad met rijp bedekt. In de kerstpreken op naam van Augustinus waarvan er meer dan dertien zijn bewaard, zoekt men tevergeefs naar Maria en Jozef, onderweg in een winters landschap waar het sneeuwde en het hagelde en het was er zo koud.

De bisschop zwijgt dan ook over het arme kind dat van de kou bitter schreit. Nee, om duidelijk te maken dat we op Kerstmis een groot wónder gedenken, put hij zich vooral uit in tegenstellingen en paradoxen. Dat wordt ook duidelijk in de preek hieronder. Het Woord van God was van eeuwigheid oneindig groot, maar zie hoe klein Hij hier is geworden! Klein geworden, zocht Hij de kleinen op. Wat wil dat zeggen: zocht Hij de kleinen op? Niet de trotsen verzamelde Hij, niet de verhevenen, maar nederige en zachtmoedige mensen. Hij heeft zich in een kribbe laten leggen om voedsel te zijn voor de toegewijde lastdieren.

Op het moment dat de predikant de os en de ezel noemt, neemt hij zijn toevlucht tot de allegorese. Deze lastdieren, vindt hij, betekenen eigenlijk de gelovigen die de Heer op hun rug meedragen. Daardoor zijn ze op de goede weg en verdwalen ze niet, want de Weg zelf is hun gids. Ook de datum 25 december waaraan een belangrijk natuurgegeven is verbonden, buit hij allegoretisch uit om er in de preek dankbaar gebruik van te maken. Vanaf 25 december gaan de dagen immers lengen, zodat de predikant het licht van de zon die het wint van het nachtelijk duister, kunstig weet te verbinden met het geheim van het mensgeworden licht der wereld.

Geen kerstbomen dus noch dennengeur; geen kerstversiering, geen lief stalletje met gipsen beeldjes; een feest zonder engelenhaar, zonder een uitgebreid kerstdiner, maar wel met beeldende woorden die vooral grote verwondering bedoelen op te wekken. Daarin is Augustinus een meester en een kunstenaar, ja een kunstenmaker, getuige de manier waarop hij op die unieke geboorte wijst, de geboorte uit een maagd waaraan geen man enig aandeel had.

En als het kerkvolk dan spontaan met hem instemt, getuigend dat er in de kerstnacht iets onzegbaars is gebeurd, want God is mens geworden, dan wekt de predikant de gelovigen op tot blijdschap en gejuich: een uitgelaten blijdschap zoals die nog doorklinkt in de kerstliederen van Zuid-Europa, van Spanje en Italië, met veel vrolijkheid en luid gejuich, in tegenstelling tot de stille nacht waarin alles slaapt, sluimert zacht. Aan die vreugde mogen beide geslachten deelnemen, alle leeftijden en levensstaten. Mannen en vrouwen verdringen elkaar en juichen om het hardst. Kinderen, jongens en meisjes, grijsaards en vrouwen op leeftijd; maagden, gehuwden en weduwen, allen nodigt Augustinus uit om blij te zijn.

In de hieronder te lezen preek (sermo 370) wordt erg veel aandacht besteed aan de figuur van Simeon. Zo zijn er wel meer zaken die in deze preek opvallen, omdat ze afwijken van wat Augustinus gewoonlijk in zijn kerstpreken behandelt. Door sommige geleerden wordt dan ook betwijfeld of deze preek wel echt van Augustinus is. Persoonlijk heb ik de indruk dat het grote stramien wel herkenbaar is, maar dat hier en daar nieuwe gedachten en soms uitgebreide passages zijn ingevoegd om de oorspronkelijke preek aan te passen aan het gevoel van de tijd en de omgeving waarin de aanpassingen zijn geschied.

EEN KERSTPREEK VAN AUGUSTINUS

Blijf hopen op het eeuwige leven

Om de mens hoop op het eeuwige leven te laten koesteren, heeft de dag van heden het menselijke geslacht grote vreugde gebracht. De eerste mens, door wiens val wij allen zijn gevallen en wiens misstap onze sterfelijkheid tot gevolg had, is niet geboren maar gemaakt, want hij was niet het werk van een of andere vader en moeder, maar van God.

De eerste scheppingsvorm van de mens was Adam, genomen uit aarde. De tweede vorm was de vrouw die werd geschapen uit de zijde van de man. De derde vorm is de manier waarop iedere mens wordt geboren, namelijk uit man en vrouw. De vierde vorm is die van de God-mens, toen Christus werd geboren uit een vrouw zonder tussenkomst van een man.

Van deze vier scheppingsvormen is voor ons slechts één herkenbaar als de gewone. De andere drie zijn niet zichtbaar voor de ogen van het lichaam, maar zijn present voor het geloof van het hart. Want de mens zonder vader en moeder, gemaakt uit de aarde [Adam], hebben wij niet gekend. Wij kennen ook niet de vrouw [Eva], gemaakt uit de zijde van de man. Maar wij geloven dat zij heeft bestaan, omdat wij over haar hebben gelezen en gehoord. De derde is de ons welbekende vorm: normaal gesproken komt de mens voort uit de omhelzing van man en vrouw. Op die manier worden er iedere dag mensen geboren.

Er was dus een eerste geboorte zonder tussenkomst van man en vrouw, en een tweede uit een man zonder tussenkomst van een vrouw. Dan de derde uit man en vrouw; en tenslotte de vierde uit een vrouw zonder tussenkomst van een man. Maar die vierde strekte tot bevrijding van de drie eerdere ...

Geen enkele leeftijd wordt overgeslagen

Laten de maagden juichen, want Christus werd voortgebracht door een maagd. Laten zij niet denken dat wat maagden beloven te bewaren, in Maria afwezig was. Maria bleef maagd, zelfs na haar baren. Laten ook de weduwen juichen, want de weduwe Anna erkende het kind als de Christus. Laten de gehuwde vrouwen juichen, want een getrouwde vrouw, Elisabeth, kondigde de geboorte van de Heer Jesus Christus aan.

Dus geen enkele levensstaat werd overgeslagen. Er is geen enkele staat te noemen die niet getuigde van ons aller heil. Want je denkt toch niet dat alleen maagden het koninkrijk der hemelen zullen bereiken? Ook de weduwen zullen er binnengaan. Kijk maar hoe groot de verdienste van de heilige weduwe Anna was. Na haar jeugd als maagd had zij zeven jaren met haar man geleefd. En nadat deze was gestorven, bereikte zij na vele jaren de leeftijd van een oude vrouw (Lc 2,36). En in die eerbiedwaardige ouderdom zag zij uit naar het kind dat onze redder is. Als hoogbejaarde mocht zij het jongske aanschouwen; als oude vrouw het kindje herkennen; tegen de tijd dat zij de wereld zou verlaten, mocht ze de redder der wereld zien binnenkomen.

Maar de vermelding van de drie levensstaten gaat evenzeer op voor de mannen:

Christus is geboren als een knaapje: laten de knapen juichen, en aan Jesus, dat kleine jongetje, zelfbeheersing beloven. Als volwassen man heeft Jesus concreet met zijn eigen leven de ongeschonden kuisheid geheiligd. Zijn moeder schonk Hij vruchtbaarheid, maar haar maagdelijkheid werd er niet door weggenomen. Simeon was een grijsaard. Zijn ouderdom is te vergelijken met die van Anna. Hij had de belofte vernomen dat hij de dood niet zou zien, voordat hij de Gezalfde van de Heer mocht aanschouwen.

Wanneer zal ik Hem mogen zien?

Jullie moeten dus goed begrijpen, broeders en zusters, met welk een hevig verlangen de heilige voorouders naar Christus uitzagen. Zij wisten dat Hij zou komen, en allen die vroom leefden, zeiden: O, God, als die geboorte plaats vindt, dat ik dat nog mee mag maken! Jullie moeten weten hoe groot het verlangen van de heiligen was die uit de Schriften wisten, dat de maagd zou baren. Jullie hebben het zelf gehoord toen Jesaja werd voorgelezen: Zie de maagd zal in haar schoot ontvangen en zij zal een zoon baren en Hij zal genoemd worden met zijn naam: Emmanuel (Jes 7,14). Wie Emmanuel is, heeft het Evangelie ons duidelijk gemaakt, want er staat: Emmanuel, hetgeen betekent, God met ons (Mt 1,23) ...

Jullie kunnen weten dat die heilige en rechtvaardige mensen van toen, er hevig naar verlangden te zien wat de oude Simeon werd vergund. Onze Heer Jesus Christus zei immers tot de leerlingen: Vele rechtvaardigen en profeten hebben willen zien wat jullie zien, maar zij hebben het niet gezien, en hebben willen horen wat jullie horen, maar zij hebben het niet gehoord (Mt 13,17).

Die oude man was wel te oud om Hem nog te horen spreken, maar juist op tijd om Hem te zien. Aangezien hij Hem als onmondig kind te zien kreeg, verwachtte hij niet dat hij Christus nog zou horen spreken. Hem te zien was hem vergund, toen zijn leven reeds ten einde liep. Hij verlangde en verzuchtte om zo te zeggen dagelijks in zijn gebeden: Wanneer zal Hij komen? Wanneer zal Hij worden geboren? Wanneer zal ik Hem mogen zien? Denkt U dat ik het zolang zal volhouden? Denkt U dat Hij mij hier nog zal aantreffen? Denkt U dat die ogen van mij Hem zullen zien die de ogen van het hart zal ontsluiten? Zo sprak hij in zijn gebeden, en vanwege zijn groot verlangen ontving hij de verzekering dat hij de dood niet zou smaken voordat hij de Gezalfde van de Heer zou hebben gezien ...

Toen Simeon het kind erkende, heeft hij het in zijn armen genomen en het omhelsd. Hij droeg Hém door Wie hij werd gedragen. Want Christus is de wijsheid van God. Zijn macht reikt van het ene einde tot het andere, terwijl Hij alles met zachte hand bestuurt (Wijsheid 8,1). Hij was daarin oneindig groot, maar hoe klein is Hij hier geworden! Klein geworden zocht hij de kleinen op. Wat wil dat zeggen: zocht Hij de kleinen op? Niet de trotsen verzamelde Hij, niet de verhevenen, maar de nederigen en zachtmoedigen. Hij heeft zich in een kribbe laten leggen om voedsel te zijn voor de toegewijde lastdieren.

Aldus heeft Simeon hem in zijn armen genomen en gezegd: Laat nu, o Heer, uw dienaar gaan in vrede (Lc 2,29). Omdat ik die vrede mag zien, laat U mij in vrede gaan. Waarom laat U mij in vrede gaan? Omdat mijn ogen uw heil hebben aanschouwd (Lc 2,30). Verkondig dag na dag zijn heil (Ps 95,2): het heil van God, de Heer Jesus Christus.

Zorg dat je geloof groeit

Jonge mannen, de jongeman Jesus hebben jullie als voorbeeld. Heilige grijsaards, de grijsaard Simeon hebben jullie als voorbeeld. Maar als jullie mij bovendien om een voorbeeld vragen van een getrouwde man die van de Heer getuigt, denk dan aan Zacharias ...

Dat door deze reeks mensen getuigenis van Hem werd afgelegd, heeft Hij zelf mogelijk gemaakt en het hun verleend. Want niemand is heilig door eigen kracht. Daarom, laat ons juichen, mijne dierbaren. Vanaf vandaag groeit het daglicht. Geloof in Christus en het Licht groeit in jou. Jij gelooft al? Dan is voor jou de Dag begonnen. Je bent al gedoopt? Dan is Christus geboren in je hart. Maar de pasgeboren Christus is toch geen boreling gebléven? Hij is gegroeid, Hij heeft de bloei van zijn jaren bereikt, maar de aftakeling van de ouderdom heeft Hij afgewezen.

Laat daarom ook jouw geloof groeien en kracht vinden en geen aftakeling kennen. Zo zul je horen bij Christus, de Zoon van God, die als Woord in het begin bij God was en God was. Maar dat Woord is mens geworden om bij ons te wonen. Toen zijn zwakheid ons verscheen, bleef zijn majesteit ons verborgen. Maar Simeon herkende - toen hij die broosheid in zijn armen hield - in zijn eigen hart de Majesteit.

Als iemand herboren wil worden, laat hij dan deze boreling niet verachten. Hij moest geboren worden omwille van óns. En wij moeten herboren worden in Hém die leeft en heerst in de eeuwen der eeuwen. Amen.

GEEN SPOOR VAN DUISTERNIS

Tekst: **Erik Borgman** (foto: **Arjan Broers**)

Kerstmis heeft een gevaarlijke kant. De veilige gezelligheid binnen kan zo contrasteren met de dreiging van de buitenwereld, de vrede waarover de engelen zingen kan aanleiding zijn tot fantasieën over zo'n overweldigende harmonie, dat het aanschijn van de aarde alleen maar hopelozener lijkt. En wanneer het kerstfeest een schuilplaats van licht wordt om het duister van de wereld even te vergeten, dan is het in zijn tegendeel veranderd.

Want we vieren met kerstmis dat God niet terugschrikt voor onze wereld met al haar gevaren en gewelddadige conflicten. God brengt redding en vrede door zich met ons te verbinden en onze pijn, onze angst en uiteindelijk zelfs onze dood te delen. Hierdoor is er geen enkele situatie nog uitzichtloos, zinloos of hopeloos. Ook niet als wij het uitzicht niet zien, de zin niet ervaren en de hoop niet voelen. Dan nog mogen wij vertrouwen dat zij er toch zijn, in God en dankzij God midden onder ons.

'Heden is u een Redder geboren', zeggen de engelen tegen de herders (Lucas 2,11).

Zij die de verantwoordelijkheid dragen voor hun schapen, horen dat er ook voor hen zorg is. Niemand weet nog wat dat precies betekent, maar toch is alles veranderd. Je zou alle leiders de ervaring van de herders gunnen. Dat onze politici horen dat niet zij de wereld hoeven te redden omdat er een redder is, ook voor hen. Dat onze kerkelijke voorgangers zich realiseren dat zij de kerk niet hoeven te redden, maar dat de kerk Gods manier is om ons te redden. En God laat zich door niets of niemand tegenhouden. Dat wij allemaal inzien dat Jezus, zoals Hij zelf in het Johannesevangelie zegt, niet gekomen is om de wereld te veroordelen, maar om de wereld te redden en dat wanneer er alleen duister om ons heen lijkt, Hij als licht is gekomen opdat al wie gelooft niet in de duisternis blijft (Johannes 12,46-47). Dit is het ware licht van kerstmis: niet licht dat de duisternis nog duisterder maakt, maar dat tot in de duisternis schijnt en ons blijft aansporen het aan te nemen.

Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet overmeesterd, krijgt het niet in zijn greep of macht (vgl. Johannes 1,5). Dit blijft gelden, ook als ons het meest dierbare ontvalt en dat het einde lijkt van alle betekenis. Wat de toekomst is van onze kerkgebouwen en -gemeenschappen, onze steden en huizen, onze samenleving en onze cultuur zoals zij nu zijn, dat weet niemand. Maar dat er toekomst zal zijn, dat het Gods toekomst zal zijn en dat God licht is en er in Hem geen spoor is van duisternis (1 Johannes 1,6), weten we wel. Het is voldoende.

NEOKLASSIEK VAN BUITEN, BAROK VAN BINNEN. DE AUGUSTINUSKERK ALS MONUMENT

Tekst: **Ton H.M. van Schaik**

De Augustinus was de eerste kerk die ik van binnen zag. Vijf jaar was ik, te klein om iets te weten van kerkgeschiedenis of van bouwstijlen. Maar niet te klein om dankzij de juffrouw van de kleuterschool een idee te hebben van de hemel. Dat is vandaag de dag niet helemaal een serieus woord meer, maar toen ik heel hoog Augustinus met zijn brandend, naar God opgeheven hart zag, dacht ik in de hemel verzeild te zijn geraakt. Het licht uit de bovenkoepel, de wolken, de engelenkopjes, alles wees in dezelfde richting: dit is de poort van de hemel en het huis van God. De brave broeder augustijn Prosper Venneman uit Gent was erin geslaagd het onzienbare te verbeelden.

Klassiek en toch gezellig

De trap treden naar de ingang van de kerk, de vier imposante zuilen, het klassieke front met de meandersversiering, dat overtuigde me allemaal niet, want ik had geleerd dat een katholiek kerkgebouw een torenspits moest hebben. Die bevreemding op het eerste gezicht moeten veel mensen hebben meegemaakt. Ze zagen een Griekse tempel met Toscaanse zuilen en kwamen dan in een barokke feestzaal. Van buiten oogde het als een koel gebouw, van binnen was het feestelijk en "gezellig". Dat is een woord dat Utrechters veel gebruiken: de Augustinus was een gezellige kerk. Je voelde je er thuis. Dat ze twee veel kleinere voorgangers had gehad, een aan het Jerusalemsteegje (1690) en een aan de Herenstraat (1822), is daaraan misschien niet helemaal vreemd. Maar de knusheid van al die kleine voormalige schuilkerkjes was de kerkelijke en de burgerlijke autoriteiten een doorn in het oog. In de binnenstad waren er aan het begin van de negentiende eeuw acht kerkjes voor 15.000 katholieken. Dat waren er te veel, ze waren veelal bouwvallig en bovendien was de ligging vaak ongunstig.

Toen de augustijnen dan ook de kans kregen om het terrein van de afgescheiden gereformeerden aan de Dompelspoort te kopen, lieten ze die niet schieten. De architect Karl Georg Zocher tekende een neoklassicistisch ontwerp, inderdaad gelijkend op een Griekse tempel, maar dan met een vierkante klokkentoren bekroond met een koepeltje.

Op 10 september 1840, feest van de augustijnse heilige Nicolaas van Tolentijn, werd de kerk door de wijbisschop Cornelis baron van Wijkersloot geconsacreerd. Daarmee was er een gezichtsbepalend element aan de Oudegracht noordzijde gekomen, even opvallend als "de Winkel van Sinkel" met de kariatiden (vrouwenfiguren als pilaren), die een jaar eerder was geopend. Op de oudste foto's van de stad uit 1870 vinden we de Augustinus terug, maar ook op schilderijen van Legner, Bosboom en Anthony Grolman is de koepel van de kerk gemakkelijk te herkennen. Een "Waterstaatskerk" wordt het gebouw ook wel genoemd, al is het een misverstand dat die bouwstijl door enig ministerie zou zijn voorgeschreven. Het was eenvoudig de stijl die in de eerste helft van de negentiende eeuw favoriet was. De neogotiek kwam pas later in de mode onder invloed van het Bernulphusgilde.

Veel te beleven, veel te zien

Baarde het exterieur al opzien zowel bij katholieken als protestanten in de stad, ook het inwendige ervan trok steeds meer de aandacht en steeds meer mensen. Een paterskerk trekt altijd, zoals later ook bij de Dominicuskerk aan de Mariaplaats (1850 – 1940) duidelijk werd. De concurrentie met de wereldheren is er trouwens vanaf het begin geweest, al was het maar omdat er in de Augustinus 2400 mensen een plekje konden vinden, veel meer dan in welk van de andere statiekerkjes ook. Maar er was ook meer te beleven bij de paters, en over heel wat objecten in de kerk waren verhalen te vertellen. Zoals over de doopvont, afkomstig uit de vroegere paleiskapel van Lodewijk Napoleon, die een ensemble vormt met die uit de Catharijnekerk, oorspronkelijk twee siervazen uit de tuin van de Franse koning.

Of over het schilderij van de verrijzenis boven het hoofdaltaar, dat vroeger op dezelfde prominente plek had gehangen in het Amsterdamse Maagdenhuis. De kaarsenkronen (het waren er ooit twee), het orgel, de beide zijaltaren, de kruisweg, het beeld van moeder Monica en dat van Thomas a Villanova, de aalmoezenier, die het hoogaltaar flankeren, later, na de oorlog, de intieme Mariakapel (1954): er was veel te zien in de Augustinus. Wie er alles van weten zijn de gidsen van het zomerse Kerken Kijken, die hun kennis gelukkig op het internet hebben gezet. Als zij weer kunnen aantreden, is de renovatie voltooid en de gemeenschap thuisgebracht uit haar ballingschap. Dat zal een droom zijn!

DE RESTAURATIE VAN HET INTERIEUR VAN DE AUGUSTINUS

Tekst: **Cor van Breukelen, lid Bouwteam**

Het bestuur van de Salvatorparochie is daarna voortvarend te werk gegaan.

Er is getracht zoveel mogelijk van die wensenlijst mee te nemen in het concept-bestek. Op 7 september van dit jaar, tijdens het Augustinusfeest, werd al een eerste impressie gegeven van de bouwplannen.

Wat is er daarna tot en met nu zo'n beetje gebeurd? De grootste posten betreffen het stuc- en schilderwerk van het gewelf, de muren bij de Mariakapel en de benodigde steigers voor de kerkzaal en boven het koor. Logisch dus dat we daar ook heel veel aandacht aan hebben gegeven. Chris de Gier (lid Bouwteam) bijvoorbeeld is zeer goed bekend met deze materie. Hij heeft er dan ook veel tijd in gestoken om tot een goede afweging te komen. Het gewelf moet eerst gereinigd worden. Er zijn scheurtjes, kleine en wat grotere. Die moeten eerst gerepareerd worden. Dan pas kunnen alle rozetten afzonderlijk worden bevestigd. Sommige rozetten moeten zelfs worden bijgemaakt. Daarna kan er pas geschilderd worden.

In juni 2019 zijn we begonnen met het samenstellen van een team dat de restauratie op de voet zal volgen. In samenwerking met Hylkema Erfgoed Utrecht zijn de hoofdlijnen bepaald. Wat kan en mag wèl en wat niet. Het mag duidelijk zijn dat dit te maken heeft met het feit dat de Augustinuskerk een monumentale kerk is, een groot project betreft. Ook speelt de verantwoordelijkheid vanuit het aartsbisdom inzake het hele proces een rol.

Na een spontane actie van het Augustinus Beraad met daarbij de oproep om vooral de restauratie snel ter hand te nemen werd tevens een wensenlijst samengesteld, waarin zaken worden benoemd die - als het even kon - ook meegenomen dienden te worden.

De plannen die tot nu toe zijn uitgewerkt, geven een realistisch beeld. We hebben ook vijf voortgangsgesprekken met Hylkema gehad; twee gesprekken met een Schilder- / Afwerkingsbedrijf voor werkmethodes, toepassing en keuze materialen; tijdspad; en er is een bijpassende offerte opgevraagd. We hebben een gesprek gehad met de constructeur over een berekening van de steigerkrachten. Over het opknappen van de zangkoorruimte en met name de orgelkast. Die staat namelijk scheef en helt naar voren. Daar moeten dus constructieve aanpassingen worden gedaan om de boel weer recht te zetten.

We hebben in de kerkzaal gekeken naar de gewenste aanpassingen; idem voor het priesterkoor; de koffiezaal, de spreekkamers, oefenruimtes; toegangverbeteringen voor mindervaliden (ook buiten!); de benedenruimten die wellicht verhuurd gaan worden. En zo kwamen nog veel meer zaken aan bod: toiletten, de verwarming, isolatie, een nieuwe keuken, het geluid, de verlichting enz. Maar dat alles zorgde er ook weer voor dat we nog meer gesprekken moesten voeren. Niet alleen wij als Bouwteam maar ook Hylkema, met adviesbureaus, de gemeente, een glasatelier, enz.

Voor veel zaken hebben we vergunningen nodig van de gemeente Utrecht. De kerk is een rijks- en gemeentemonument en dus heeft de gemeente daar ook wat over te zeggen. Het traject met de gemeente verloopt goed. Ook de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed is hierin betrokken.

Op dit moment wordt de laatste hand gelegd aan een uitgebreide beschrijving van de werkzaamheden en het bestek. En er wordt een beleidsplan gemaakt. Daarmee zijn zowel het aartsbisdom als de gemeente Utrecht goed geïnformeerd.

Los hiervan is Hylkema Erfgoed in gesprek met een drietal gespecialiseerde aannemers, die binnenkort - na een uitgebreide informatiedag en een bezoek aan de kerk (bouwlocatie) - een offerte kunnen maken. We hebben een stille hoop dat er voorjaar 2020 kan worden begonnen. Dat lijkt misschien laat, maar iedereen zal wel begrijpen dat er heel veel voorbereidingen en gesprekken moesten plaatsvinden, zodat we straks met "hapklare" stukken de aannemer kunnen voeden.

Lorem Ipsum

Lorem Ipsum

Op zaterdag 4 januari 2020 zullen we belangstellenden uit de Augustinus- gemeenschap graag bijpraten. Dan stellen we ook de leden van het Bouwteam voor. Het is de bedoeling dat we dan ook de voortgang van het proces kunnen melden. Zorg er vooral voor dat u op 4 januari 2020 om 13.00 uur in de zaal naast de Augustinuskerk aanwezig bent. De Augustinuskerk gaat ons allemaal aan!

EEN GOED PLAN, MAAR DAN...?

Tekst: Henk Kanters en Monique Kanawi - van der Zande

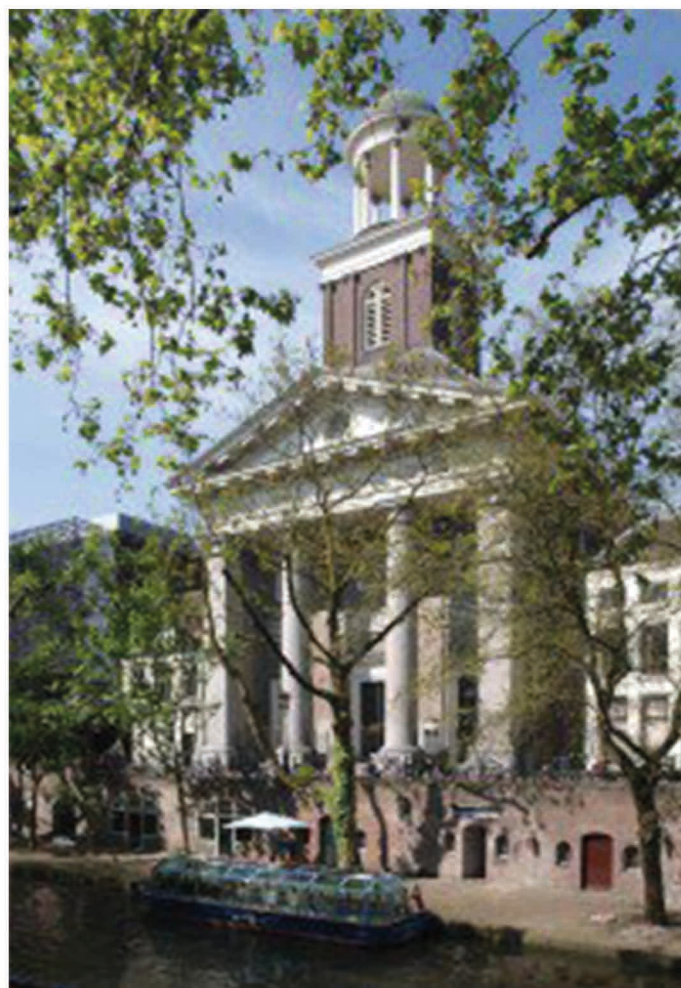
Wat waren we blij, in mei van dit jaar, met het verrassende besluit van het parochiebestuur om de St. Augustinuskerk (toch) te laten restaureren. Onze kerk gaat over een tijd echt weer open, zei ons jubelgevoel! Nu hadden we ook wel zeer veel moeite gedaan om het bestuur zo ver te krijgen, met een energieke actiegroep om de dreigende sluiting te voorkomen én met overtuigende ideeën voor hoe we verder wilden groeien als vitale gemeenschap. Een "toegankelijke en ontvankelijke kerk", dat was ons streven voor de toekomst. Inmiddels zijn we een dik half jaar verder. Hoe staan de plannen er nu voor?

Onze eerste prioriteit was: doorgaan met de dagelijkse en de zaterdagse vieringen in de kapel van de zusters Augustinessen. Dat was en is nog steeds een fikse opgave. Er blijken zo'n 9 vrijwillige hulpkosteren nodig te zijn om het vertrek van Maikel als koster op te vangen. En dan ook nog eens twee vrijwilligers om de (nood-) Mariakapel drie dagen per week te openen en te sluiten. Plus een grote schoonmaakploeg om het Pastoraal Centrum te kunnen blijven gebruiken en zo mogelijk te verhuren (we hebben vaste huurders, er zijn er nog meer welkom). Het zo draaiende houden van een winkel die eigenlijk gesloten is, is de paradoxale taak en grote verantwoordelijkheid van het, op verzoek van het bestuur, ingestelde Augustinusberaad. Een tijdrovende taak ook, die dankzij de persoonlijke inzet van veel vrijwilligers de afgelopen maanden toch aardig is gelukt. Maar we hebben méér gedaan dan op de winkel gepast.

Om de periode te overbruggen tot aan de heropening van de kerk, hebben we een vijftal nieuwe initiatieven in de steigers gezet; dit naast al lopende activiteiten als bijv. de christelijke meditatiegroep en de cursus Verliesverwerking. Allereerst hebben we de bezoegroep voor ouderen en zieken nieuw leven ingeblazen. Mensen die zich op een of andere manier betrokken voelen bij de Augustinuskerk en die behoefte hebben aan bezoek, kunnen op deze groep een beroep doen.

Twee: er is een breiclub opgericht, als één manier om het sociale contact, de verbondenheid binnen onze gemeenschap te stimuleren. Elke dinsdagochtend kan men in de koffiezaal met breipennen aan de slag. In de derde plaats organiseren we een lezingencyclus onder de noemer: "Uitzien naar ...". Pater Schrama heeft inmiddels een adventlezing gehouden, de volgende twee lezingen zien uit naar Pasen en naar Pinksteren.

De aanpak van twee overige plannen is wat afwijkend; daarom iets meer toelichting hierop. Het vierde initiatief houdt in dat er in 2020 drie inspiratiemiddagen komen met als werktitel "Augustinus inspireert tot ...". Per keer wordt dit met een thema ingevuld. De eerste bijeenkomst, op 15 februari, heeft als thema "Augustinus inspireert tot ... onderweg zijn met elkaar". Een groep van zes mensen gaat deze middagen organiseren.

Dit met gebruikmaking van levendige werkvormen, zoals bijv. workshops. De deelnemers wonen de bijeenkomsten dus niet passief bij, maar doen actief mee. Zo nodigen Augustinus én de Augustinusgemeenschap als het ware uit om elkaar te inspireren! Tijdens het Augustinusfeest, in september, zal doorverteld worden welke inspiratie de deelnemers hebben opgedaan. Tenslotte hebben we vanuit de Augustinusgemeenschap contact gezocht met een jongerenkoor, Sola Musica, dat (semi)-religieuze muziek zingt en hier spiritualiteit aan beleeft. Samen met dit koor en priester Koos Smits is een bijeenkomst voorbereid onder de naam Pro Deo. Deze bijeenkomst, of beter gezegd: ontmoeting, vond medio december in de Rafaelkerk plaats. Het ging niet alleen om het luisteren naar de koorzang en de toepasselijke teksten van Augustinus, maar meer nog om het met elkaar, d.w.z. koorleden én publiek, zich afvragen wat jou aanspreekt in de religieuze muziek en teksten. Ook hier dus zoeken naar inspiratie, nu vanuit de muziek, en met een uitdrukkelijke inbreng van jongeren in het geheel. Ons streven is om dergelijke bijeenkomsten in de toekomst 1 à 2 keer per jaar te houden.

Deze opsomming geeft aan dat we de eerste stappen hebben gezet, waar we trots op mogen zijn, al moet nog blijken of voldoende leden van onze gemeenschap mee op weg zullen gaan. Vooral nog is een aanwas de groep mensen die we hebben bereikt, nog dringend nodig ... Wel merken we op dat de bovenstaande activiteiten en plannen maar een deel omvatten van het ambitieuze 'beleidsplan' dat we in mei aan het bestuur presenteerden. Bijvoorbeeld aan kleuternevendiensten, aan activiteiten voor en met middelbare scholieren, aan vieringen in het Arabisch, om maar iets te noemen, zijn we niet toegekomen. Dat kon deels niet vanwege tijdgebrek. We kunnen en willen immers niet alles tegelijk oppakken. Daarvoor ontbreken nu ook de vrijwilligers. Maar belangrijker is in feite dat goede plannen voor het laten bloeien van de Augustinusgemeenschap pas echt vorm kunnen krijgen wanneer de kerk weer open is. Om een "toegankelijke en ontvankelijke kerk" te zijn, is het onontbeerlijk dat de St. Augustinuskerk, als gebouw, weer daadwerkelijk toegankelijk gaat.

AL RUIM DRIE JAAR GASTVRIJ IN DE KAPEL VAN DE ZUSTERS AUGUSTINESSEN

Tekst: **Richard Borsboom**

De zusters Augustinessen van Sint Monica vormen een katholieke congregatie die 85 jaar geleden werd gesticht door pater Sebastianus van Nuenen, een Augustijn, die in die tijd verbonden was aan de Augustinusparochie aan de Oude Gracht. De zusters legden zich toe in Utrecht op maatschappelijk werk en onderwijs, met name in wijk C. De congregatie in Utrecht bestaat nu nog uit 20 zusters met een gemiddelde leeftijd van 84 jaar, van wie de twee oudsten inmiddels 97 jaar zijn.

Ik heb een afspraak met zuster Versteeg in het bijna onopvallende klooster, op de hoek Oude Gracht / Waterstraat, om meer te weten te komen hoe ruim drie jaar geleden de zusters Augustinessen ruimhartig hun kapel openstelden voor de Augustinusparochie. In het najaar van 2016 werd de Augustinuskerk in het centrum van de stad plotseling gesloten, nadat stukken gips (rozetten) van het plafond waren gevallen, wat een levensgevaarlijke situatie opleverde.

Zuster Versteeg herinnert zich nog goed, dat pater Martijn Schrama nog dezelfde dag contact zocht met de zusters, om te vragen of er bereidheid was om de dagelijkse eucharistieviering "tijdelijk", als noodoplossing, te mogen verplaatsen naar de kapel van de zusters. Die bereidheid was er bij de zusters, ze vonden het een vanzelfsprekendheid.

Sindsdien, nu ruim drie jaar later, is er van maandag tot en met vrijdag een eucharistie

viering om 12.30 uur, speciaal voor de Augustinusparochie. En op zaterdag begint de viering om 12.00 uur, waarbij de kapel altijd bomvol zit. Het "tijdelijke" duurt nu al weer ruim drie jaar en het herstel van de Augustinuskerk kan nóg wel een flinke tijd duren. Maar volgens de zusters blijven we ook voor al die tijd welkom in de kapel.

Verheugend is wel, dat het bestuur van de samenwerkende parochies van Katholiek Utrecht heeft bekendgemaakt, dat de renovatie van de Augustinuskerk zal worden voltooid om deze als stadskerk voor Utrecht te behouden. In het begin van de openstelling van de kapel voor de Augustinusparochie was het voor beide partijen, voor de zusters en voor de parochie, wel een beetje wennen, maar het werd spoedig een vertrouwde situatie.

Gastvrij zijn de zusters altijd geweest. Op de voorgevel van het klooster aan de Oude Gracht zie je nog de letters "R.K. Meisjesschool" staan. En vanaf 1939 was het klooster een plek waar jonge vrouwen werden opgevangen die ongewenst zwanger waren geworden. Ook werden er vrouwen opgevangen, wanneer huiselijke omstandigheden hen daartoe noodzaakten.

Verlangend naar de heropening van de Augustinuskerk zijn de zusters wel. "We gingen daar altijd met veel zusters op zondag naar de eucharistieviering", merkt zuster Versteeg op. De Augustinusparochie is oprecht dankbaar voor de gastvrijheid van de zusters waarmee zij hun kapel ter beschikking stellen, en dat geheel belangeloos.

Zoals het Kind Jezus met open armen in de kribbe te Bethlehem alle mensen van goede wil welkom heette in zijn leven op aarde om Hem te volgen, zo hebben de zusters Augustinessen, kunnen we stellen, zijn boodschap goed begrepen en zijn welkomstgroet in onze tijd doorgegeven.

CASPAR

Tekst: **Richard Borsboom**

Driekoningen, Epifanie of Openbaring van de Heer, is een christelijke feestdag die elk jaar op 6 januari wordt gevierd. Men herdenkt dan de Bijbelse gebeurtenis van de Wijzen uit het Oosten die een opgaande ster zagen en daarna de koning der Joden gingen zoeken. Ze kwamen in Bethlehem en vonden daar Jezus, de pasgeboren koning der Joden. (Mt 2,1-18).

De wijzen (astronomen, astrologen, natuurwetenschappers) kregen uiteindelijk de Perzische namen Caspar, Melchior en Balthasar. De geschenken die zij bij zich hadden waren goud, wierook en mirre. Er kunnen meer wijzen geweest zijn die het kind kwamen bezoeken.

Op mijn laatste school in Zeist, een protestants christelijke school in het speciaal onderwijs met als specialisatie autisme, waar ik de laatste tien jaar voor mijn pensioen gewerkt heb, werd het kerstfeest gevierd met alleen drie versierde kerstbomen in de lange gang. Aangezien onze conciërge en ik de enige praktiserende katholieken waren op school en we eigenlijk een kerststal misten, kregen wij toestemming van de directie om een kerststal twee weken voor Kerstmis in de aula te plaatsen.

Dat was eerder nog nooit op deze school gebeurd. In "onze" stal stonden behalve Maria, Jozef, het kind Jezus in de kribbe, de herders, de os en de ezel ook de drie koningen met hun kamelen.

Op een ochtend misten wij een van de drie koningen, Caspar, de donkere wijze. Bij navraag en onderzoek bleek dat de vorige dag Caspar stiekem was meegenomen uit de stal door een kind dat Casper heette, uit groep 2. Hij had de wijze koning thuis naast zijn bed op een kastje gezet. Ondertussen had ik uit mijn eigen antroposofische kerststal thuis een nieuwe Caspar meegenomen om op school de kerststal weer compleet te maken.

Een paar dagen later, bij het gezamenlijke kerstfeest in de aula op school, stonden er vier wijzen uit het oosten, waarvan twee Caspars, met drie kamelen, bij de stal ... Dat hebben we toen maar zo gelaten. En wij zongen toen allemaal:

*Vier koningen, vier koningen,
geef mij een nieuwe hoed,
mijn ouwe is versleten,
mijn moeder mag het niet weten,
mijn vader heeft het geld,
al op de toonbank geteld.*

UITNODIGING NIEUWJAARSBIJEENKOMST

Graag nodigen we alle mensen die de St. Augustinuskerk een warm hart toedragen uit om met elkaar het glas te heffen op het nieuwe jaar 2020, het jaar waarin, naar we hopen, feitelijk begonnen wordt met de restauratie van de kerk.

Dat doen we op zaterdag 4 januari 2020 in de kofiezaal van de Augustinuskerk, na afloop van de mis in de kapel van de zusters Augustinessen (dus om ca. 13.15 uur).

Tijdens deze bijeenkomst zullen de bouwcommissie en het parochiebestuur u de allerlaatste informatie geven over de voorbereidingen en besluitvorming van de restauratie.

Voor een bijpassende lunch wordt gezorgd. Zegt het voort!

Het Augustinusberaad

..

